

Uzasadnienie

Projekt zarządzenia stanowi wykonanie upoważnienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie zawartego w art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1098, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o ochronie przyrody” i głównym jego celem jest uregulowanie stanu prawnego rezerwatu. Jako forma ochrony przyrody rezerwat przyrody o nazwie Jedlnia został powołany do życia zarządzeniem Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 26 marca 1982 r. w sprawie uznania za rezerwaty przyrody (M.P. Nr 10 poz. 74) w celu zachowanie fragmentu naturalnego starodrzewu dębowo-sosnowego w Puszczy Kozienskiej.

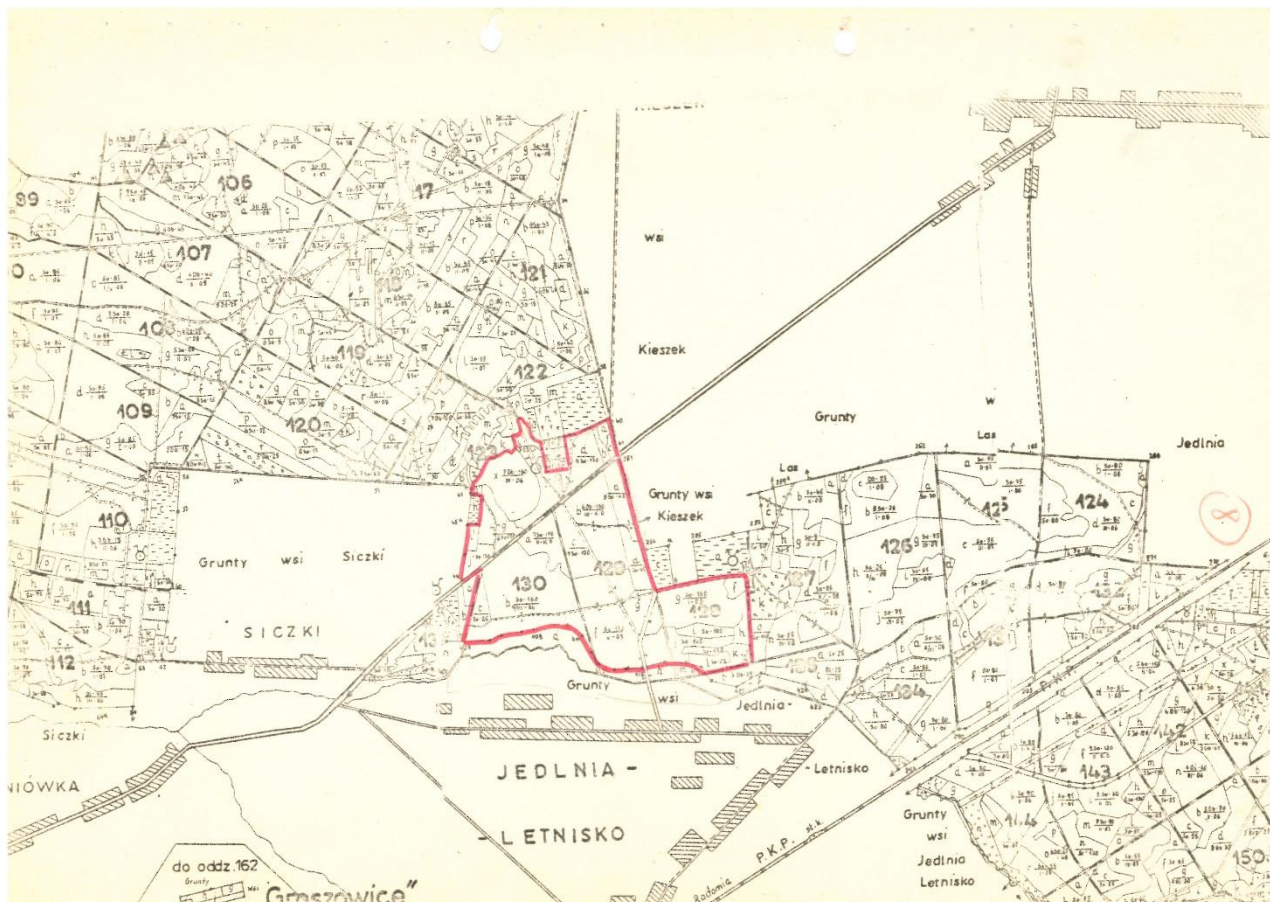
W kwestii samego zarządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego wskazać należy, że jako akt prawny wydany na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180), utraciło moc obowiązującą. Utrata mocy zarządzenia, jest wynikiem kolejno wprowadzanych nowelizacji ustawy o ochronie przyrody. Podkreślić przy tym należy równolegle, że stan ten nie oznacza likwidacji rezerwatu, gdyż kolejne ustawy o ochronie przyrody oraz akty wykonawcze do tych ustaw podtrzymały jego byt. Pierwszą regulacją nowelizującą ustawę z 1949 r. w zakresie rezerwatów przyrody była ustawa z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2001 r. Nr. 99, poz. 1079, z późn. zm.). Poprzez art. 64 zachowywała ona moc tego zarządzenia, do czasu wydania przepisów wykonawczych do tej ustawy. Istotnym jest również, że w dniu 17 października 1997 r. weszła w życie ustawa zasadnicza, jaką jest Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 9 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.), zwanej dalej „Konstytucją”. Art. 241 ust. 6 Konstytucji stanowił, że w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie Konstytucji, Rada Ministrów miała ustalić, które z uchwał Rady Ministrów oraz zarządzeń ministrów lub innych organów administracji rządowej, podjęte lub wydane przed wejściem w życie Konstytucji wymagają, stosownie do art. 87 ust. 1 i art. 92 Konstytucji, zastąpienia ich przez rozporządzenia. Konstytucja zobowiązała równolegle Radę Ministrów do przedstawienia sporządzonego projektu Sejmowi. Rada Ministrów nie ustaliła, które zarządzenia ministrów wymagają zastąpienia przez rozporządzenia. Ani Konstytucja, ani inny przepis prawny nie określiły, aby tego rodzaju zarządzenia straciły moc prawną po upływie 2 lat od wejścia w życie Konstytucji. Stosownie jednak do art. 93 ust. 2 Konstytucji zarządzenia te, a więc i zarządzenia w sprawie uznania za rezerwat przyrody wydane na podstawie art. 13 ustawy o ochronie przyrody z dnia 7 kwietnia 1949 r., stały się zarządzeniami wewnętrznymi. Ustawodawca kolejną zmianą do ustawy o ochronie przyrody, wprowadzoną art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o zmianie ustawy o ochronie przyrody (Dz. U. z 2001 r. Nr 3, poz. 21), zachował dla rezerwatu statut formy ochrony przyrody, czyniąc go rezerwatem przyrody w rozumieniu art. 1 pkt 20 lit. b tej ustawy. Ustawodawca uchwalając ten przepis nałożył jednocześnie na wojewodów obowiązek ogłoszenia w dzienniku urzędowym województwa wykazu rezerwatów przyrody położonych na terenie województwa, a utworzonych przed 31 grudnia 1998 r. Wojewoda Mazowiecki wypełniając ten obowiązek ogłosił taki wykaz rozporządzeniem nr 274 Wojewody Mazowieckiego z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie ogłoszenia wykazu rezerwatów przyrody zlokalizowanych na terenie województwa mazowieckiego i utworzonych do dnia 31 grudnia 1998 r. (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 269, poz. 6860), w którym rezerwat został uwzględniony. Kolejne przedłużenie funkcjonowania rezerwatu stanowi przepis art. 153 ustawy o ochronie przyrody, zgodnie z którym, wymienione w nim formy ochrony przyrody utworzone przed dniem wejścia w życie cyt. ustawy, w tym rezerwaty przyrody, stają się formami ochrony przyrody

w rozumieniu tej ustawy. Powyższe pozwala stwierdzić, że akt prawny wydany w sprawie rezerwatu na podstawie ustawy z 1949 r. ostatecznie utracił swoją moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. Ustawa ta, wygasila obowiazywanie ustawy z dnia 16 pazdziernika 1991 r. o ochronie przyrody, ktora poprzez art. 64 zachowywala w obrotcie wydany w sprawie rezerwatu akt prawny. Nie oznacza to likwidacji samego rezerwatu, bedacego w rozumieniu ustawy o ochronie przyrody forma ochrony przyrody, ktora moglaby nastapic w sytuacji wydania stosownego aktu znoszacego rezerwat. Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody utworzenie lub powiekszenie rezerwatu jest celem publicznym w rozumieniu ustawy o gospodarce nieruchomościami. Sam fakt istnienia rezerwatu (cel publiczny) wywoluje konsekwencje natury prawnej, tj. wprowadzenie poprzez art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody szeregu obostrzen w sposobie jego uzytkowania, skierowanych do kazdego podmiotu. Ustawowe ograniczenie sposobu uzytkowania gruntow stanowiacych rezerwat wywoluje skutki *erga omnes*, okreslajace takze sposob wykonywania przyslugujacego wlascielowi prawa wlascnosci, tworzac w ten sposob dla niego *sui generis* sluzebnosc gruntowa. Tak zdefiniowane prawo czyni regulacje prawną normujacą sprawę rezerwatu powszechnie obowiazujacym zrodlem prawa miejscowego, ktore z chwila wprowadzenia w zycie, w znaczący sposob wpływa na okreslone skutki prawne, w tym o znaczeniu gospodarczym, w stosunku do wszystkich podmiotow, ktore znajduja się lub znajduja w zasiegu terytorialnym jego oddziaływania. Taki stan prawny sprawia, ze funkcjonowanie rezerwatu, jako formy ochrony przyrody, wyłacznie w oparciu o przepisy ustawy o ochronie przyrody, wymusza przeprowadzenie nowelizacji aktu uznajacego rezerwat, poprzez wydanie w jego sprawie przepisu wykonawczego, w formie powszechnie obowiazujacego aktu prawa miejscowego.

W kwestii zmiany nazwy rezerwatu wskazać należy, że z inicjatywą taką wystąpił Regionalny Dyrektor Lasów Państwowych w Radomiu na podstawie wniosku Rady Naukowo-Społecznej Leśnego Kompleksu promocyjnego „Puszcza Kozienicka”. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie po zapoznaniu się z uzasadnieniem wniosku przystał na wysuniętą propozycję zmiany nazwy rezerwatu z Jedlnia na Jedlnia im. Andrzeja Kowalczewskiego. Andrzej Kowalczewski urodził się w dniu 4 grudnia 1938 roku w Lublinie. W 1967 roku ukończył Wydział Leśny Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie uzyskując tytuł inżyniera Leśnictwa. Ukończył również studia podyplomowe w zakresie ochrony przyrody w Akademii Rolniczej im. Hugona Kołłątaja w Krakowie. Zawodowo związany był z Biurem Urządzania Lasu i Projektów Leśnictwa w Radomiu, Okręgowymi Zarządami Lasów Państwowych w Radomiu oraz w Łodzi, Urzędem Wojewódzkim w Radomiu, a także Mazowieckim Urzędem Wojewódzkim w Warszawie - Placówka Zamiejscowa w Radomiu. Andrzej Kowalczewski zmarł w dniu 17 marca 2020 roku w Radomiu. Był, między innymi długoletnim Wojewódzkim Konserwatorem Przyrody w Radomiu. W trakcie swojej pracy zawodowej aktywnie angażował się w działania na rzecz utworzenia Kozienickiego Parku Krajobrazowego. Uczestniczył w powołaniu na terenie województwa radomskiego sieci rezerwatów przyrody, użytków ekologicznych oraz licznych pomników przyrody. Był inicjatorem wielu badań przyrodniczych na południowym Mazowszu w tym inwentaryzacji nietoperzy, badania języczki syberyjskiej, bociana czarnego oraz żółwia błotnego. Ten ostatni gatunek upodobał sobie szczególnie - w 2004 roku został współzałożycielem i prezesem Stowarzyszenia Przyrodniczego „Żółw Błotny”. Przez wiele lat był członkiem Zarządu Wojewódzkiego Ligi Ochrony Przyrody, a także Rady Naukowo-Społecznej Kozienickiego Parku Krajobrazowego oraz Rady Naukowo-Społecznej Leśnego Kompleksu Promocyjnego

„Puszcza Kozienicka”. Zmiana nazwy rezerwatu została pozytywnie zaopiniowana przez Regionalną Radę Ochrony Przyrody.

Niniejsze zarządzenie nie zmienia pierwotnie ustalonego obszaru rezerwatu, a jedynie dostosowuje przebieg jego granicy do obowiązującego podziału ewidencyjnego. Punktem wyjścia przy określaniu granicy rezerwatu był akt prawny uznający tę formę ochrony oraz dokumentacja przyrodnicza opracowana na potrzeby jego sporządzenia. Za rezerwat uznano obszar lasu położonego po obu stronach drogi Radom – Kozienice (droga ta dzieli rezerwat na dwie części) o powierzchni 86,88 ha w Leśnictwie Maribór Nadleśnictwa Radom, gminie Jedlnia-Letnisko województwa radomskiego. Teren ten został oznaczony w planie urządzenia gospodarstwa leśnego na lata 1972-1982 jako oddziały lasu 123 a-d, i, x, i1, j1, g1, 128 f-l, 129 a-g, 130 a-c. W związku z tym, że zgodnie z zarządzeniem granicę rezerwatu wyznacza linia będąca sumą obszaru ww. wydzieleń, jako podstawę jej opracowania na potrzeby niniejszego zarządzenia przyjęto granicę oddziałów i pododdziałów leśnych obowiązującą na dzień uznania rezerwatu. W oparciu o te dane określono współrzędne granicy w układzie państwowym w odniesieniu do aktualnie obowiązującego podziału przestrzennego terenu na działki ewidencyjne i wydzielenia leśne. Wskazać w tym miejscu należy dodatkowo, że granica rezerwatu obowiązująca na dzień jego uznania została określona na mapie klasyfikacji gruntów, wniesionej na mapę leśną zgodną ze stanem na rok 1971. Mapę tę prowadzono w układzie lokalnym i granice wydzieleń nie były określone współrzędnymi w układzie państwowym.

Opracowania te są bardzo niedokładne zarówno z uwagi na technologię wykonania mapy jak i na małą ich skalę. Określając współrzędne punktów załamania granicy rezerwatu zeskanowano archiwalne pierworysy mapy, uzyskany w ten sposób raster nałożono na aktualną mapę ewidencyjną i leśną. Przeprowadzono kalibrację rastra wybierając dla każdego segmentu kilka punktów jednoznacznie określonych na mapie archiwalnej i aktualnie obowiązującej, były to najczęściej punkty trójgraniczne tworzące granice wydziełów leśnych i działek ewidencyjnych. Uzyskano średni błąd kalibracji równy 0,8 metra przy czym błąd maksymalny punktów wahał się w przedziale 2 – 3 metrów a średnie przesunięcie pomiędzy punktami granicznymi działek ewidencyjnych a punktami wydziełów leśnych oscylowało na poziomie 2 - 3 metrów. W efekcie kalibracji określono współrzędne punktów załamania granic rezerwatu zgodnych ze stanem na dzień jego uznania, w aktualnie obowiązującym układzie współrzędnych – układ PL-1992 i na tej podstawie odwzorowano przebieg granicy rezerwatu z 1982 r.

Uzyskana powierzchnia rezerwatu 86, 70 ha różni się od podanej w akcie uznającym rezerwat 86,88 ha. Różnica ta prawdopodobnie powstała na skutek tego, że akt uznający rezerwat oparto wyłącznie na wydziałeniach leśnych pomijając przy tym działki ewidencyjne. Podział na wydziałenia leśne, w odróżnieniu od podziału

ewidencyjnego, jest podziałem wewnętrznym adresowanym wyłącznie do ściśle określonego podmiotu. Stan ten sprawia, że przebieg granic wydzieleń leśnych może być modyfikowany przy sporządzaniu dla obszarów leśnych planów urzędzenia lasu, z przyczyn uzasadnionych stanem lasu np.: zmianą udziału gatunków drzew w składzie gatunkowym drzewostanu, czy też w budowie pionowej drzewostanu. Ponadto, przy wykonywaniu obliczeń powierzchni wydzieleń leśnych stosuje się dokładność zapisu do dwóch miejsc po przecinku, natomiast w ewidencji powszechnej powierzchnię działek ewidencyjnych oblicza się i zapisuje z dokładnością do czterech miejsc po przecinku. Wyrównując, zatem powierzchnię wyłączeń do powierzchni działek ewidencyjnych, a następnie zaokrąglając ich powierzchnię do dwóch miejsc po przecinku, można otrzymać sumę powierzchni wyłączeń różniącą się od powierzchni działek ewidencyjnych. Na różnicę, pomiędzy powierzchnią wydzieleń leśnych a powierzchnią działek ewidencyjnych wpływa również to, że szereg obiektów, np.: liniowe szczegóły sytuacji wewnętrznej, pomimo że posiadają odrębną powierzchnię, nie posiadają statutu samodzielnego wydzielenia leśnego. Obszarowo położone są one w obrębie poszczególnych wydzieleń leśnych, jednak ich powierzchnia nie jest wykazywana w powierzchni wydzielenia, w granicach, którego się znajdują. Ponadto, różnice te powstały najprawdopodobniej w efekcie odnowienia operatu ewidencji gruntów, w wyniku której przeprowadzono nową klasyfikację gruntów różniącą się od klasyfikacji obowiązującej w dniu uznania rezerwatu.

W niniejszym zarządzeniu wykazano powierzchnię rezerwatu obliczoną przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie w oparciu o dane przestrzenne GIS, jako powierzchnia poligonu opisanego współrzędnymi punktów załamania granicy. Może ona różnić się od powierzchni ewidencyjnej przyjętej do zasobów geodezyjnych czy też zasobów Lasów Państwowych. W celu uniknięcia ewentualnych nieporozumień w przyszłości w tym zakresie, należy wyjaśnić dodatkowo co następuje. Delegacja określona przepisem art. 13 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody przyznaje regionalnym dyrektorom ochrony środowiska prawo do określania nazwy rezerwatu, jego położenia lub przebiegu granicy, otuliny, jeżeli została wyznaczona, celu ochrony oraz rodzaju, typu i podtypu, a także sprawującego nadzór nad rezerwatem. Przepis ten nie uprawnia natomiast regionalnych dyrektorów ochrony środowiska do określania powierzchni rezerwatu. Zakładając racjonalność ustawodawcy można przyjąć za tym przepisem, że brak upoważnienia regionalnych dyrektorów ochrony środowiska do ustalania powierzchni rezerwatu może wiązać się z tym, że powierzchnie rezerwatów stanowią sumę powierzchni działek ewidencyjnych wchodzących w jego skład. Prowadzona przez starostów ewidencja gruntów i budynków jest bowiem powszechnie obowiązującym źródłem danych o gruntach. Przyjęte do zasobu geodezyjnego i kartograficznego dane stanowią podstawę planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, wymiaru podatków i świadczeń, oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych, statystyki publicznej, gospodarki nieruchomościami czy też ewidencji gospodarstw rolnych. Uzupełnianie bazy danych ewidencyjnych, ich weryfikacja i tworzenie pełnego zakresu zbiorów danych ewidencyjnych, zgodnie z ustawowymi wymogami, leży w wyłącznej kompetencji rzeczowej starostów. Zmiana w ewidencji, np.: przy jej modernizacji, może być dokonywana wyłącznie przez osoby posiadające do tego uprawnienia zawodowe i odbywa się ona z udziałem stron, tj. osób, których interesu prawnego dotyczą dane ujawnione w ewidencji. Mają one prawo, w okresie wyłożenia projektu zmian, zgłaszać swoje uwagi i zastrzeżenia. Wskazać również należy, że ewidencja gruntów i budynków jest urzędowym źródłem informacji faktycznych, mającym swoje wykorzystanie w postępowaniach prowadzonych przez organy administracji publicznej. Dopóki dane te nie zostaną zmienione w stosownym trybie, dopóty organy te są zobowiązane uwzględniać je w swoich postępowaniach. Wprowadzanie zatem w życie, przez

nieupoważniony do tego organ administracji publicznej, powierzchni różniącej się od powierzchni wykazywanej w powszechnie obowiązujących dokumentach, stanowiłoby wykroczenie poza ramy ustawowego upoważnienia. Uchwalane w sprawie rezerwatów przyrody zarządzenia regionalnych dyrektorów ochrony środowiska są wprawdzie powszechnie obowiązującymi aktami prawa miejscowego, jednak nie można za ich pośrednictwem określać czy też zmieniać danych geodezyjnych, jakimi są granice czy też powierzchnie działek ewidencyjnych (jednolita interpretacja granic rezerwatów przyrody może być zapewniona dzięki opisaniu ich po granicach działek ewidencyjnych). Bezspornym w przedmiocie projektu zarządzenia jest to, że postępowanie w sprawie rezerwatu przyrody nie doprowadziło do przesunięcia granic działek czy też samego rezerwatu. Jednym z założonych celów nowelizacji aktów prawnych uznających rezerwaty przyrody, jest doprowadzenie, przy wykorzystaniu dostępnych obecnie środków technicznych i stanu wiedzy w zakresie geodezji, zawartych w nich danych ewidencyjnych, do stanu odzwierciedlającego możliwie najdokładniej sytuację rzeczywistą odniesioną do stanu na dzień uznania rezerwatu. Powierzchnia rezerwatu będzie zgodna ze stanem faktycznym, jeżeli nie będzie się różnić od powierzchni wykazywanej w dokumentacji geodezyjnej dla wchodzących w jego skład działek ewidencyjnych, określonej zgodnie ze stanem faktycznym na gruncie. Utrzymanie w niniejszym zarządzeniu stanu zgodnego z rzeczywistym nabiera szczególnego znaczenia, gdy weźmiemy pod uwagę również, że regionalni dyrektorzy ochrony środowiska nie posiadają służb uprawnionych do dokonywania pomiarów geodezyjnych, w celu wprowadzenia zmian do operatu ewidencji gruntów i budynków. W efekcie przeprowadzonych na potrzeby niniejszego zarządzenia analiz uzyskano różniące się między sobą powierzchnie rezerwatu. Przyjęto i podano w projekcie zarządzenia za wytycznymi Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska powierzchnię obliczoną w oparciu o poligon opisany współrzędnymi punktów załamania granicy. Uznano za zasadne wskazać przy tym równolegle, że jest to powierzchnia mogąca odbiegać od powierzchni wynikającej z sumy działek ewidencyjnych wchodzących w skład rezerwatu, w celu wyeliminowania ewentualnych nieporozumień, jakie mogą powstać w związku ze znalezieniem się w obiegu prawnym różniących się między sobą powierzchni dotyczących jednego obszaru. W związku z powyższym, wskazana w zarządzeniu powierzchnia nie stanowi faktycznej powierzchni rezerwatu, lecz winna być traktowana jako swojego rodzaju element zarządzenia charakteryzujący przybliżone jego położenie. Powierzchnia rezerwatu została obliczona przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie w oparciu o dane przestrzenne GIS, jako powierzchnia poligonu opisanego współrzędnymi punktów załamania granicy rezerwatu, w układzie współrzędnych płaskich prostokątnych PL-1992.

Poprzez niniejsze zarządzenie wprowadza się do obrotu prawnego rodzaj, typ i podtyp rezerwatu przyrody zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 30 marca 2005 roku w sprawie rodzaju, typów i podtypów rezerwatów (Dz. U. Nr 60, poz. 533).

Regionalny Dyrektor Lasów Państwowych w Radomiu, jako władający terenem rezerwatu, pismem z dnia 03.09.2021 r. znak ZO.7212.12.2021 pozytywnie zaopiniował treść projektu zarządzenia.

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska opiniując projekt zarządzenia wskazał następujące uwagi:

- 1) w treści odnośnika proszę wstawić bieżący publikator ustawy o ochronie przyrody (Dz. U. z 2021 r., poz. 1098).

W treści odnośnika nie wskazano bieżącego publikatora ustawy o ochronie przyrody, gdyż publikator ten wskazano w podstawie prawnej. Zgodnie z przyjętymi zasadami redagowania aktów prawnych nie stosuje się kolejnych jego powołań w dalszej części zarządzenia. Publikator podaje się w nawiasie po nazwie aktu prawnego przy pierwszym

jego powołaniu i w kolejnych przypisach dolnych pomija się go. Ponadto treść odnośnika została zredagowana zgodnie z uwagami Ministra Klimatu i Środowiska wnoszonymi w ramach kontroli nadzorczej;

- 2) w załączniku nr 2 proszę najpierw wskazać współrzędne punktów dla części 1, a następnie dla części 2 rezerwatu.

Poprawiono załącznik zgodnie z wniesioną uwagą.

- 3) w załączniku nr 1 proszę oznaczyć na mapie część 1 i część 2 rezerwatu.

Brak na mapie oznaczeń części rezerwatu nie ma wpływu na jej merytoryczną treść, w szczególności, że podział ten został opisany w załączniku określającym współrzędne punktów załamania granicy. Nakładanie na załącznik graficzny tego typu dodatkowych informacji, mogłoby wpłynąć natomiast na czytelność samego załącznika. Tym niemniej, mając na względzie wniesioną uwagę, każdą część rezerwatu opisano na mapie odrębnymi kolorami. W ocenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie zastosowanie takiego rozwiązania pozwoli zachować większą czytelność treści zarządzenia.

Projekt zarządzenia został uzgodniony przez Wojewodę Mazowieckiego.

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1. Cel wprowadzenia zarządzenia.

Celem wprowadzenia zarządzenia jest wypełnienie delegacji ustawowej zawartej w art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2021 r. poz. 1098, z późn. zm.).

2. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny.

Projekt planu ochrony będzie oddziaływał:

- 1) na Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie;
- 2) na właściciela gruntu objętego ochroną rezerwatową;
- 3) jako powszechnie obowiązujący akt prawa miejscowego na wszystkie podmioty, które znajdują się lub znajdują w zasięgu terytorialnym objętym jego regulacją.

3. Konsultacje.

Projekt zarządzenia, jako akt prawa miejscowego podlega na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2019 r. poz. 1464, z późn. zm.) uzgodnieniu z Wojewodą Mazowieckim. Stosownie do art. 13 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody podlega zaopiniowaniu przez Regionalną Radę Ochrony Przyrody.

4. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżet jednostek samorządu terytorialnego.

Wejście w życie przedmiotowego zarządzenia nie pociągnie za sobą żadnych dodatkowych skutków finansowych zarówno dla budżetu państwa jak i dla jednostek samorządu terytorialnego.

5. Wpływ regulacji na rynek pracy.

Zapisy w projekcie zarządzenia nie będą miały wpływu na rynek pracy.

6. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

7. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny.

Projektowana regulacja nie ma wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

8. Ocena pod względem zgodności z prawem Unii Europejskiej.

Regulacja objęta przedmiotowym zarządzeniem jest objęta prawem UE. Zarządzenie swym zakresem obejmuje: teren objęty ochroną w ramach sieci Natura 2000 specjalne obszary ochrony siedlisk (SOO) na podstawie Dyrektywy Unii Europejskiej 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej flory i fauny (Dz. U. UE. 1992.206.7) Puszcza Kozienicka PLH 140035 oraz Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony

dzikiego ptactwa (Dz. U. UE. L. 2010.20.7) w ramach Europejskiej Sieci Ekologicznej Natura 2000, jako specjalny obszar ochrony ptaków Ostoja Kozienicka PLB 140013. Projekt zarządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.